

Christensen: Min egentlige og principale Stilling til nærværende Sag er den, som jeg har viist ved de foregaaende Stemmegivninger, at jeg troer, at Rigsdagen burde ved at stemme imod den forfaste denne af Ministeriet fremførte Sag. Jeg skal ikke efter de lange Diskussioner, der have været førte derom, motivere denne min Ansæelse; men jeg skal ganske kort bemærke, at efterat det har viist sig, at den fuldstændige Forkastelse af Sagen ikke kunde vinde Majoritet ved den foregaaende Behandling i dette Thing, og da jeg paa den anden Side troer at have erfaret, at adskillige Medlemmer, der ikke gjerne ville stemme for Sagens Forkastelse, derimod ere tilbøjelige til at gaae ind paa det af det andet Thing etablerede Resultat, har jeg troet at burde give Thinget Leilighed til ved sin Stemmegivning endnu engang at afgjøre, om det ikke maatte finde det Resultat, hvortil Folke-thinget er kommet, antageligt. Idet jeg for mit Vedkommende skal stemme derfor, da jeg til Nød kan gaae ind derpaa, er det en Selsfølge; at jeg stemmer imod det, der i et foregaaende Møde vedtoges paa Forslag af den ærede Minister og et æret Medlem, der sidder foran mig (Strøm), og at jeg altsaa, forsaavidt det af mig med 4 Medlemmer nu stillede Endringsforslag maatte forkastes, naturligviis tilsidst vil gjøre mit Yderste mod Loven og Sagen i det Hele.

Boesen: Naar jeg har været med at stille det foreliggende Endringsforslag, saa er det en Fortsættelse af min Modstand mod Loven, som den blev vedtagen ved anden Behandling. Jeg har stemt imod den saaledes med megen Ulyst, fordi jeg nødig stemmer imod en Sag, som den høitærede Indenrigsminister saa varmt anbefaler. Jeg har ikke stemt imod Loven af et eenfaldigt, provinsielt Middelfartss eller Odensest Standpunkt; jeg er fuldkomment overbevist om, at Middelfart vil ikke kunne ønske sig Banen bedre, end den er bleven ved anden Behandling her i Thinget. Derimod stiller jeg mig ligefrem paa en Reisesendes Standpunkt. Jeg kan ikke komme til den Overbeviisning, at vore Naturforhold her i Landet for Ingeniørerne frembyde nogenfømhelst Ban-

stelsighed at overvinde med Hensyn til Landveiene. Det Banstellige derimod, der stiller sig iveien i vore Kommunikationsforhold, er vore Væker; hvor man der kan paavise de bedste Overfartssteder og lettest indbegaae de Forhindringer, som ellers stille sig iveien for at kunne passere dem, derhen forekommer det mig utvivlsomt, at man maa lægge Landveiene. Nu har jeg ikke hørt Noget for Alvor paastaæ eller godtgjøre, at ikke Overfarten fra Middelfart eller, om man vil, fra Kongebroen til Snoghøi er den bedste og er den, hvor der aldrig har været Noget iveien for at komme over (Stemmer: Jo!). Jeg har ikke hørt, at der har været noget Væsentligt iveien; derimod har jeg adskillige Aars Erfaring, da jeg ogsaa har boet i Jylland, for, at det meget ofte er Tilfældet mellem Fredericia og Strib. Naar jeg altsaa ikke kan gaae ind paa at føre Veien derhen, nemlig til Strib og Fredericia, er det alene af Hensyn til Overfarten. Jeg kan ikke erkjende, at et bedre Transportmiddel, de omtalte Dampfærger, ville ganske kunne overvinde Banstellighederne, og ere de bedre paa det mindre gode Overfartssted, ere de saa meget desto fortræffeligere paa det bedste Overfartssted. Jeg vil engang tillade mig at gjøre en Reise paa Jernbane, ikke fra Odense, men fra Kjøbenhavn. Jeg kommer til Korsør, og efter Besværlighederne ved Vistransporten kommer jeg over; jeg finder mig taalmødig i Besværlighederne, fordi jeg ikke kan paavise noget Sted, hvor man bedre kan komme over; jeg reiser, efterat være kommen over, videre til Strib; man erklærer mig der: Du kan ikke komme over, men hvis Du vil kjøre en Wiilsvei tilbage ad den Jernbane, som vi paa Körtet see skal føres langs Stranden, ja næsten i Stranden til Middelfart, kan Du komme over der, og saa kan Du tage en Bogn og kjøre fra Snoghøi til Fredericia. Men der vil jeg naturligviis komme for sidst til at afgaae med det første Tog og maa altsaa oppebie det næste. Jeg troer, at naar en fremmed Reisesende kom og saae, at vi havde lagt vore Jernbaner saaledes, vilde han undre sig og, jeg troer, være herettiget til at undre sig. Den Banstelsighed, som man har søgt at gjøre gjældende, at der skulde være ved Snoghøi og ved Middelfart